

600 ימי מלחמה | המלחמה הארוכה בתולדות ישראל

מפגש כיתתי לחט"ב ולתיכון

מטרות:

1. הכרה בחשיבות חייו של כל אדם.
2. חיזוק המאבק להשבת כלל החטופים אשר עדיין מצויים בשבי בעזה, כתנאי לתחילת תהליך השיקום שלנו כחברה.
3. הבנה כי איחוד המתחים בעם תלוי קשר ישיר בתמיכה ובהשבת כלל החטופים ארצה.
4. חוסר הסכמה ומחלוקות לגיטימיים בדמוקרטיה, אפשר לא להסכים ועדיין לרקום חברה מאוחדת בה יש אחריות איש על רעהו.

עברו 600 ימים ארוכים של לחימה, אבדות כאב וחוסר וודאות אל מול ניסיונות לחזור אל השיגרה ולנסות ליצור מציאות אחרת, באופן אישי ומשותף.

בחרנו להפגש סביב מושג האחדות, מתוך אמונה שלאחדות העם יש צו עשה הקורא לנו להביט זה לזה בעיניים, לזהות בחמלה את הכאב שכל אחד נושא איתו ושם ליצור מפגש, מקשיב, מכיל ואוהב. אנו רוצים להקשיב למשפחות החטופים, ולחטופים ששבו אלינו, לחבר אותם לליבנו ולתמוך במאבקם – השבת כלל החטופים, עד האחרון שבהם, מתוך האמונה כי מקומם בביתם לצד יקיריהם וכי רק החזרתם תאפשר להתחיל את תהליך השיקום שהחברה הישראלית כה זקוקה לו בשעה זו. העיניים הטובות, הדאגה, האחריות המשותפת, ירקמו עם מאוחד בחזית ובעורף.

מהלך:

1. **צפו בקטע הוידאו** של שורדת השבי נעמה לוי, התצפיתנית ששחררה מהשבי אחרי 477 ימים,
2. בנאומה בעצרת בכיכר החטופים בשבת 24.5 אמרה: "במהלך התקופה הנוראה והבלתי נתפסת הזאת סיפרו לנו ששכחו אותנו, אבל אני לא האמנתי. ידעתי שנלחמים עליי, כי במוצאי שבתות, כשהרשו לי לראות טלוויזיה - ראיתי אתכם. בכיכר הזאת. שם, בשבי, ראיתי אלפים עומדים כאן עטופים בדגלים, צועקים, שרים, מחזיקים בתמונות חטופים, גם שלי. גרמתם לי להרגיש שאני לא נשכחתי."
3. **שאלו:** מתוך דבריה של נעמה, מה לדעתכם המסר אותו מנסה להעביר? למה בוחרת להגיע ולנאום בעצרת?
 - עכשיו כשיצאה לחופשי, למה לא 'פשוט' חוזרת לחיות את חייה?
 - האם יש קשר בבחירה האישית של נעמה, לצאת ולזעוק חופש לאלו שנותרו מאחור ובין יצירת חברה מאוחדת? עם מאוחד? תסבירו את עמדתכם.
 - האם יש לדעתכם קשר בין אחדות ובין יציאה משותפת למאבק? הסבירו.
 - האם יש קשר בין אחדות העם ובין לא ל'שכוח מהחטופים' גם אחרי 600 ימים לדעתכם?
4. **קראו** את נאומה של לישי מירן לביא אשת החטוף עמרי מירן | שבת 24.5 שער הנגב (מצורף כנספח)
5. **שאלו:** מתוך דבריה של לישי, מה לדעתכם המסר אותו מנסה להעביר?
 - האם דבריה מעודדים אחדות, ואחריות לאומית או להפך? הסבירו את עמדתכם.
 - לישי מבקשת מאיתנו בקשה אישי, לא להיות אדישים, לא להתנכר לעובדה שבעלה, ועוד 57 חטופים נוספים עדיין חטופים בעזה. היא אומרת שהברית ביננו ברית שלום האחים והאחיות תתממש כשכל החטופים ישובו לביתם.

מרכז הדרכה להגשמת שוויון ערך האדם
תנועת דור-ישראל

- האם יש לדעתכם קשר בין ברית ואחדות העם ובין השבת כלל החטופים?
- איך אתם מבינים את המחלוקת?
- האם כשיש מחלוקת וחוסר הסכמה ניתן עדיין להיות מאוחדים? ערבים זה לזה? אחראיים איש על רעהו? איך זה יכול להתקיים בד בבד?
- האם יש קשר בין אחדות העם ובין לא ל'שכוח מהחטופים' גם אחרי 600 ימים לדעתכם?

בתקווה לבשורות טובות במהרה

וחזרת כלל החטופים עד האחרון בהם

מרכז הדרכה המעורר

נאומה של לישי מירן לביא אשת החטוף עמרי מירן | שבת 24.5 שער הנגב

ירושלים.

עיר שחברה לה יחדיו, עיר של תפילות ותקוות – אך גם של דמעות, של חורבן ושל מלחמות אחים. גם ביום ירושלים זה לירושלים שלי חסר אדם. חסר לה עמרי – האיש שלי, אבא של רוני ועלמא, שנמצא בשבי חמאס כבר קרוב ל-600 יום.

אני מבקשת שנביט היום בירושלים לא רק בעיניים של אבני חומה, של דגלים, ושל תקומה, אלא בעיניים של עם שמבקש לא להתפרק שוב. בעיניים של אישה שלא מוכנה לאבד עוד את ביתה, את משפחתה, את החוזה הבסיסי שמחזיק אותנו יחד – שכולנו ערבים זה לזה.

ההיסטוריה שלנו זועקת. ירושלים חרבה לא רק בגלל הרומאים – אלא בעיקר בגללנו. בגלל השנאה הפנימית, הקנאות, העדפת הנקמה קצרת-הטווח על פני אחריות ארוכת-טווח. גם אז, כמו היום, היו מי שדגלו בסיסמאות על כבוד, גאווה ומלחמת נצח – אך כשלו בשמירה על החיים עצמם.

אבל היה גם מי שניסה לעצור את הסחף. רבן יוחנן בן זכאי. כשהקנאים שרפו את מחסני המזון כדי לכפות מלחמה, כשהם סירבו לראות את מציאות החורבן שהפילו על העם – הוא הבין שמול אטימות אין טעם בצעקות. הוא בחר להציל מה שניתן. התחפש למת, הוברח בארון קבורה מחוץ לירושלים, ונפגש עם אספסינוס, מפקד הצבא הרומי. הוא לא הציל את החומות – הוא הציל את העם. בזכותו הוקמה יבנה, ובזכותו המשיכה הרוח היהודית להתקיים אלפי שנים. בזכותו גם הוקמה מדינת ישראל, על בסיס חזון הנביאים ולא חזון קנאי תקופת בית שני. כמו ירמיהו שעמד בירושלים, בתקופת בית ראשון, וקרא להציל את העיר מהתפרקות פנימית – גם אנחנו היום צריכים לדבר בקול ברור: אין טעם בגאווה ריקה ודיבורי רהב של קנאי המלחמות על ניצחונות מוחלטים, כאשר 58 חטופים ממתינים שנכריז כי מדינת ישראל בחרה בניצחון המוחלט היחיד – השבת החטופים גם במחיר סיום המלחמה.

היום – גם אנחנו עומדים בצומת דומה. בין הקנאות לבין האחריות. בין מי שצווחים סיסמאות לבין מי מאיתנו המתחננים להציל חיים. בין מי שמדבר בשם העם – לבין מי שלא רואה את העם שנשאר בדד מאחור, בשבי בעזה, בשבי הנפשי של המשפחות פה בישראל.

ירושלים בשבילי היא לא רק סמל לריבונות. היא סמל לברית. לא להפקיר. לא לשכוח. לא להשלים עם שגרה שיש בה שבויים, הפקרות וציניות.

ביום הזה, אני מבקשת דבר אחד: אל תתנו לירושלים, מרכז השלטון בישראל, להפוך שוב לסמל של חורבן פנימי. אל תאפשרו לשבי להימשך בגלל אדישות, ניכור או פוליטיקה קטנה. תראו אותו. תראו את עמרי. תראו את רוני ועלמא.

יום ירושלים הקרוב יכול להפוך ליום של תיקון. של חידוש הברית בינינו, בין המדינה לאזרחיה. ברית שלום האחים והאחיות. ברית אותה נוכל להשיג רק כשנחזיר את כולם הביתה, כדי להציל את רוח המדינה באופן שיחזק אותה מול האתגרים הביטחוניים העומדים בפתחנו.

עמרילי, השאר חזק. תשרוד. עם ישראל דורש את שובך ויזכה לראותך פה, לצידך, לצידן של רוני ועלמא, במהרה בימינו.

עמרילי כמו לפני 596 ימים גם היום אוהבת, שומרת ומחכה.

אתה עוד תשמע את המילה אבא.

אתה עוד תזכה לראות את רוני ועלמא רצות לעברך לחיבוק.